

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

14 януари 2010 година*

По дело С-304/08

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Bundesgerichtshof (Германия) с акт от 5 юни 2008 г., постъпил в Съда на 9 юли 2008 г., в рамките на производство по дело

Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs eV

срещу

Plus Warenhandelsgesellschaft mbH

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: г-н А. Tizzano (докладчик), председател на състав, изпълняващ длъжността председател на първи състав, г-н Е. Levits, г-н А. Borg Barthet, г-н М. Pešič и г-н J.-J. Kasel, съдии,

* Език на производството: немски.

генерален адвокат: г-жа V. Trstenjak,
секретар: г-н B. Fülöp, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 11 юни 2009 г.,

като има предвид становищата, представени:

- за Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs eV, от адв. C. von Gierke, Rechtsanwältin,
- за Plus Warenhandelsgesellschaft mbH, от адв. D. Mäder и адв. C. Hunecke, Rechtsanwälte,
- за германското правителство, от г-н M. Lumma и г-жа J. Kemper, в качеството на представители,
- за белгийското правителство, от г-н T. Materne, в качеството на представител,
- за чешкото правителство, от г-н M. Smolek, в качеството на представител,
- за испанското правителство, от г-н F. Díez Moreno, в качеството на представител,

- за италианското правителство, от г-жа G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от г-н F. Arena, avvocato dello Stato,

- за австрийското правителство, от г-жа A. Hable, в качеството на представител,

- за полското правителство, от г-н M. Dowgielewicz, както и от г-жа K. Zawisza и г-жа M. Laszuk, в качеството на представители,

- за португалското правителство, от г-н L. Inez Fernandes и г-н P. Mateus Calado, както и от г-жа A. Barros, в качеството на представители,

- за финландското правителство, от г-жа A. Guimaraes-Purokoski, в качеството на представител,

- за Комисията на Европейските общности, от г-н F. Erlbacher и г-н W. Wils, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 3 септември 2009 г.,

ПОСТАНОВИ НАСТОЯЩОТО

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 5, параграф 2 от Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2005 година относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар и изменение на Директива 84/450/ЕИО на Съвета, Директиви 97/7/ЕО, 98/27/ЕО и 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, и Регламент (ЕО) № 2006/2004 на Европейския парламент и на Съвета („Директива за нелоялните търговски практики“) (ОВ L 149, стр. 22; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 14, стр. 260).

- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs eV (германско сдружение за борба срещу нелоялната конкуренция, наричано по-нататък „Wettbewerbszentrale“) и Plus Warenhandels-gesellschaft mbH, германско предприятие за продажба на дребно (наричано по-нататък „Plus“) по повод на търговска практика, реализирана от последното и считана от Wettbewerbszentrale за нелоялна.

Правна уредба

Общностна правна уредба

3 Съображения 6, 7 и 17 от Директива 2005/29 гласят следното:

- „(6) [...] настоящата директива сближава законодателствата на държавите членки относно нелоялните търговски практики, включително нелоялната реклама, които пряко нарушават икономическите интереси на потребителите и в тази връзка непряко нарушават и икономическите интереси на конкурентите действащи законосъобразно. Следвайки принципа на пропорционалността, тази директива защитава потребителите от последиците на такива нелоялни търговски практики, които са съществени, но отчита, че в някои случаи въздействието върху потребителите може да бъде и незначително. Тази директива не засяга и не обхваща националните законодателства за нелоялни търговски практики, които увреждат само икономическите интереси на конкурентите, или които са свързани със сделките между търговци; отчитайки напълно принципа на субсидиарност, държавите членки ще продължат да регулират такива практики по свое усмотрение, в съответствие с правото на Общността. [...]
- (7) Тази директива урежда търговски практики, пряко свързани с въздействието върху вземане на решения от потребителя отнасящи се до продукти. Тя не се отнася до търговски практики, осъществявани преди всичко за други цели, включително например, информация за инвеститори под формата на годишни доклади и корпоративна рекламна литература. Тя не урежда нормативни изисквания, свързани с добрите нрави, които варират значително в държавите членки. Търговски практики, като например склоняване към търговия на улицата, може да са нежелани в държавите членки поради културни съображения. Държавите членки съответно трябва да са оправомощени да продължат да налагат забрана на търговски практики на тяхната територия, в съответствие със законода-

телството на Общността, поради причини, свързани с добрите нрави, дори и когато такива практики не ограничават потребителската свобода на избор. Трябва да се отчита в пълна степен [индивидуалният контекст], свързан с прилагането на тази директива, особено общите клаузи от нея.

[...]

- (17) Желателно е тези търговски практики, които са нелоялни във всички случаи, да бъдат определени, за да се осигури по-висока правна сигурност. Приложение I съдържа пълния списък на всички такива практики. Това са единствените търговски практики, които може да считат за нелоялни, без оценка на [всеки конкретен случай] съгласно разпоредбите на членове 5 до 9. Списъкът може да бъде променян само чрез изменение на директивата.“

4 Член 2 от Директива 2005/29 предвижда:

„За целите на настоящата директива:

[...]

- г) „търговски практики от търговците към потребителите“ (наричани по-долу за краткост „търговски практики“) са всяко действие, бездействие, поведение[, подход или] търговски съобщения, включително реклама и маркетинг, извършвани от търговец, пряко свързан[и] с [рекламиране], продажба или доставка на стока [на] потребители;

[...]“

5 Член 3, параграф 1 от тази директива гласи:

„Настоящата директива се прилага по отношение на нелоялни търговски практики от страна на търговците към потребителите, съгласно разпоредбата на член 5, преди, по време на и след търговска сделка във връзка със стока.“

6 Съгласно член 4 от посочената директива:

„Държавите членки няма да ограничават нито свободата за предоставяне на услуги, нито свободното движение на стоки по причини, попадащи в областта на сближаването постигнато с настоящата директива.“

7 Член 5 от Директива 2005/29, озаглавен „Забрана за нелоялни търговски практики“, предвижда следното:

„1. Забраняват се нелоялните търговски практики.

2. Една търговска практика е нелоялна, ако:

а) противоречи на изискванията за дължимата професионална грижа,

и

б) съществено изопачава или е възможно да изопачи съществено икономическото поведение по отношение на продукта на средния потребител, до когото достига или за когото е предназначена стоката, или на средния представител на група, когато една търговска практика е ориентирана към група потребители.

3. Търговски практики, които е възможно да изопачат съществено икономическото поведение само на ясно установима група потребители, които са особено уязвими към практиката или към основния продукт поради своята физическа или умствена недоразвитост, възраст или лекомислие по начин предвидим за търговеца, се оценяват от гледна точка на средния представител на тази група. Това не засяга обичайната и законосъобразна рекламна практика на преувеличени изявления или изявления, които не трябва да се приемат буквално.

4. По-специално търговските практики са нелоялни, когато:

а) са заблуждаващи по смисъла на членове 6 и 7,

ИЛИ

б) са агресивни по смисъла на членове 8 и 9.

5. Приложение I съдържа списък на тези търговски практики, които се считат за нелоялни при всякакви обстоятелства. Същият списък се прилага във всички държави членки и може да бъде променен само чрез изменение на настоящата директива.“

8 Накрая, съгласно член 19 от Директива 2005/29:

„Държавите членки приемат и публикуват законовите, подзаконовите и административни разпоредби, необходими за привеждане в съответствие с настоящата директива в срок до 12 юни 2007 г. [...]

Държавите членки прилагат тези мерки от 12 декември 2007 г. [...]“

Национална правна уредба

9 Законът за преследване на нелоялната конкуренция (Gesetz gegen den unlauteren Wettbewerb, BGBl. 2004 I, стр. 1414, наричан по-нататък „UWG“) има за цел съгласно член 1 да осигурява защита срещу нелоялната конкуренция на конкурентите, потребителите и другите участници на пазара. Същевременно той защитава общия интерес от ненарушаване на конкуренцията.

10 Член 3 от UWG гласи следното:

„Незаконни са актовете на нелоялна конкуренция, които могат съществено да възпрепятстват конкуренцията в ущърб на конкурентите, потребителите или другите участници на пазара.“

11 Член 4 от UWG гласи:

„За актове на нелоялна конкуренция по смисъла на член 3 вина по-конкретно носи всяко лице,

[...]

6. което поставя участието на потребителите в конкурс с награди или в игра с награди в зависимост от придобиването на стока или получаването на услуга, освен ако конкурсът или играта са неразривно свързани с посочената стока или услуга;

[...]“

Спорът по главното производство и преюдициалният въпрос

- 12 От акта за преюдициално запитване е видно, че от 16 септември до 13 ноември 2004 г. Plus започва рекламната кампания „Ihre Millionenchance“ („Вашият шанс да станете милионери“), в хода на която, за да събират точки, към потребителите се отправя покана да закупват продуктите, продавани в неговите магазини. Събирането на 20 точки дава възможност за безплатно участие в тиража, организиран на 6 ноември 2004 г. или на 27 ноември 2004 г. от Deutscher Lottoblock (национално сдружение на 16 дружества за лотарийни игри).
- 13 Тъй като приема тази практика за нелоялна по смисъла на член 3 във връзка с член 4, точка 6 от UWG, доколкото според нея участието на потребителите в игра с награди се поставя в зависимост от придобиването на стоки, Wettbewerbszentrale иска от Landgericht Duisburg да разпореда на Plus преустановяването на посочената практика.
- 14 След като е осъдено в първо- и второинстанционното производство, Plus подава ревизионна жалба пред Bundesgerichtshof.
- 15 В своя акт за преюдициално запитване посочената юрисдикция изразява съмнения относно съвместимостта на споменатите национални разпоредби с Директива 2005/29, доколкото те предвиждат обща забрана на конкурсите с награди и на игрите с награди, свързани със задължение за покупка. Тази практика обаче не е сред изброените в приложение I към директивата, които единствени могат да бъдат забранени при всички обстоятелства, независимо от конкретната заплаха за интересите на потребителите. Освен това според запитващата юрисдикция не е изключено по този начин UWG да признава на потребителите по-широка защита от тази, която е искал да предостави общностният законодател, независимо че с посочената директива се извършвало пълно хармонизиране в тази област.

- 16 В своя акт за преюдициално запитване *Bundesgerichtshof* излага също някои бележки във връзка с допустимостта на преюдициалното запитване.
- 17 В това отношение той уточнява, че макар Директива 2005/29 все още да не е транспонирана в германското право и макар освен това да не се предвижда никакво изменение или отмяна на разглежданите в главното производство разпоредби на *UWG* в този смисъл, съгласно съдебната практика, произтичаща от Решение от 4 юли 2006 г. по дело *Adelener* и др. (C-212/04, *Recueil*, стр. I-6057), той все пак е длъжен да тълкува вътрешното право в съответствие с Директива 2005/29, считано от 12 декември 2007 г., а именно датата, на която най-късно съгласно член 19 от тази директива трябва да бъде гарантирано прилагането на националните разпоредби за транспониране.
- 18 Освен това макар и да е вярно, че критикуваната реклама предхожда по време дори датата на влизане в сила на Директива 2005/29, а именно 12 юни 2005 г., запитващата юрисдикция обяснява, че предвид факта, че искането за преустановяване, отправено от *Wettbewerbszentrale*, се отнася до бъдещи нарушения, ревизионната жалба може да бъде уважена само ако преустановяването може да бъде поискано и съгласно действащото към момента на произнасяне на решението ѝ право.
- 19 При тези условия *Bundesgerichtshof* решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли член 5, параграф 2 от Директива 2005/29 [...] да се тълкува в смисъл, че той не допуска национална правна уредба, според която търговска практика, при която участието на потребителите в конкурс с награди или в игра с награди зависи от придобиването на стока или получаването на услуга, е по принцип незаконна, без оглед на това дали конкретната рекламна мярка засяга интересите на потребителите?“

По преюдициалния въпрос

- 20 Със своя въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали Директива 2005/29 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба като тази по UWG, която без да отчита конкретните обстоятелства по случая, предвижда принципна забрана на търговски практики, при които участието на потребителите в конкурс или в игра с награди зависи от придобиването на стока или получаването на услуга.

По допустимостта

- 21 Испанското правителство оспорва допустимостта на преюдициалното запитване с довода, че Директива 2005/29 не е приложима в случай като този по главното производство.
- 22 Според това правителство, като се има предвид, че спорът е между две германски предприятия, случаят по главното производство се характеризира с факта, че всички негови елементи попадат в границите само на една държава членка, поради което разпоредбите на Директива 2005/29 не се прилагат за спора по главното производство (вж. Решение от 21 октомври 1999 г. по дело Jägerskiöld, C-97/98, Recueil, стр. I-7319, точка 45). При условията на евентуалност испанското правителство изтъква по същество, че Директива 2005/29 не е приложима по главното производство, доколкото фактите, които са дали основание за образуването му, са настъпили не само преди изтичането на срока за транспониране, а дори и преди приемането на тази директива. Следователно Съдът не можел да преценява съвместимостта на германския закон с Директива 2005/29. Накрая това правителство подчертава, че при всички положения директивата няма за цел да уреди конкурсите или лотарийните игри, свързани с пускането в продажба на стоки или услуги, предназначени за потребителите, тъй като тази материя изрично е включена в предложение за Регламент COM (2001) 546 окончателен относно рекламните дейности с цел продажба, което впоследствие е оттеглено от Комисията на Европейските общности през 2006 г.

- 23 Тези доводи обаче не могат да се приемат.
- 24 В това отношение в самото начало следва да се напомни, че по силата на постоянна съдебна практика в рамките на сътрудничеството между Съда и националните юрисдикции, предвидено в член 234 ЕО, само националните юрисдикции, които са сезирани със спора и трябва да поемат отговорността за последващото му съдебно решаване, следва да преценят предвид особеностите на всяко дело както необходимостта от преюдициално заключение, за да могат да постановят решението си, така и релевантността на въпросите, които поставят на Съда. Следователно, след като поставените въпроси се отнасят до тълкуването на общностното право, Съдът по принцип е длъжен да се произнесе (вж. по-конкретно Решение от 13 март 2001 г. по дело *PreussenElektra*, C-379/98, Recueil, стр. I-2099, точка 38, Решение от 22 май 2003 г. по дело *Korhonen* и др., C-18/01, Recueil, стр. I-5321, точка 19, както и Решение от 19 април 2007 г. по дело *Asemfo*, C-295/05, Сборник, стр. I-2999, точка 30).
- 25 От това следва, че презумпцията за релевантност на поставените от националните юрисдикции преюдициални въпроси може да се обори само в изключителни случаи, и по-специално когато е ясно, че исканото тълкуване на указаните във въпросите разпоредби от общностното право няма никаква връзка с обективната действителност или с предмета на спора по главното производство (вж. по-конкретно Решение от 15 декември 1995 г. по дело *Bosman*, C-415/93, Recueil, стр. I-4921, точка 61, както и Решение от 1 април 2008 г. по дело *Gouvernement de la Communauté française* и *Gouvernement wallon*, C-212/06, Сборник, стр. I-1683, точка 29).
- 26 Настоящият случай обаче не изглежда такъв.
- 27 По отношение преди всичко на позоваването на испанското правителство на Решение по дело *Jägerskiöld*, посочено по-горе, с цел да се изтъкне липсата на общностно измерение на делото, което е в основата на настоящото преюдициално запитване, достатъчно е да се констатира, че това съдебно решение се е отнасяло до тълкуването на разпоредбите от Договора за ЕО, свързани със свободното предоставяне на услуги, които, както Съдът изрично припомня

в точка 42 от това решение, са неприложими за дейностите, всички елементи на които попадат в границите само на една държава членка.

- 28 От друга страна, за разлика от разпоредбите на Договора, разглеждани по делото, по което е постановено Решение *Jägerskiöld*, посочено по-горе, по главното производство прилагането на Директива 2005/29 не се поставя в зависимост от съществуването на международен елемент. По силата на член 3, параграф 1 от нея тя всъщност се прилага за всякакви нелоялни търговски практики, реализирани от търговците спрямо потребителите.
- 29 По отношение по-нататък на довода, според който Директива 2005/29 не се прилага към спора по главното производство на основание, че фактите, довели до възникването му, са настъпили преди приемането на тази директива, от една страна, следва да се отбележи, че според практиката на Съда от датата, на която дадена директива влиза в сила, юрисдикциите на държавите членки следва да се въздържат, доколкото е възможно, от тълкуване на вътрешното право по начин, с който би се рискувало след изтичането на срока за транспониране да се застраши сериозно осъществяването на целта, преследвана от тази директива (вж. по-конкретно Решение от 23 април 2009 г. по дело *VTB-VAB* и *Galatea*, C-261/07 и C-299/07, Сборник, стр. I-2949, точка 39 и цитираната съдебна практика).
- 30 В настоящия случай такова задължение за въздържане е било приложимо поне към момента на постановяване на акта за преюдициално запитване, а именно 5 юни 2008 г., когато не само Директива 2005/29 вече е влязла в сила, но и срокът за транспонирането ѝ, определен за 12 декември 2007 г., е изтекъл.
- 31 От друга страна, във всеки случай от акта за преюдициално запитване изрично следва, че подадената от *Plus* ревизионна жалба ще бъде уважена само ако разглежданото искане за преустановяване може да бъде отправено въз основа на приложимото право в момента, когато в резултат на произнасянето на настоящото съдебно решение ще бъде постановено решението относно спора по главното производство, доколкото посоченото искане се отнася и до бъдещи нарушения.

- 32 При тези условия, както посочва генералният адвокат в точки 49—57 от своето заключение, тълкуването на Директива 2005/29, поискано от запитващата юрисдикция, трябва да се счита като полезно за нея, доколкото може да ѝ позволи да се произнесе по делото, с което е сезирана.
- 33 Накрая, по отношение на довода, според който разглежданите по главното производство рекламни практики с цел продажба не били предвидени от Директива 2005/29, поради това че са били изрично предвидени в предложението за регламент на Комисията, следва да се констатира, че само по себе си това обстоятелство не позволява да се изключи, по-специално предвид факта, че посоченото предложение е било оттеглено през 2006 г. и следователно не е довело до приемането на регламент, че при настоящото положение на общностното право такива практики могат да представляват нелоялни търговски практики по смисъла на тази директива и да попадат в нейното приложно поле.
- 34 При тези условия преюдициалното запитване следва да се приеме за допустимо.

По същество

- 35 За да се отговори на поставения въпрос, преди всичко следва да се определи дали практиките, които са предмет на разглежданата по главното производство забрана, обвързващи закупуването на стоки или получаването на услуги с участието на потребителите в игра или конкурс, представляват търговски практики по смисъла на член 2, буква г) от Директива 2005/29 и дали поради това се уреждат от нейните разпоредби.
- 36 В това отношение следва да се отбележи, че член 2, буква г) от Директива 2005/29 съдържа изключително обширна дефиниция на понятието търговска практика, определяйки го като „всяко действие, бездействие, поведение[, подход или]

търговски съобщения, включително реклама и маркетинг, извършвани от търговец, пряко свързан[и] с [рекламиране], продажба или доставка на стока [на] потребители“.

- 37 Следва обаче да се заключи, че рекламните кампании като тази по главното производство, които поставят безплатното участие на потребителя в лотарийна игра в зависимост от закупуването на определено количество стоки или получаването на услуги, ясно се вписват в рамките на търговската стратегия на даден стопански субект и са пряко насочени към рекламата с цел продажби и извършването на продажби от негова страна. Следователно те наистина представляват търговски практики по смисъла на член 2, буква г) от Директива 2005/29 и вследствие на това попадат в нейното приложно поле (вж. по аналогия във връзка със съединените оферти Решение по дело VTB-VAB и Galatea, посочено по-горе, точка 50).
- 38 Това заключение не би могло да се оспори с доводите, изтъкнати от чешкото и австрийското правителство, според които за разлика от разпоредбите на Директива 2005/29 разпоредбите на UWG, разглеждани по главното производство, имат за основна цел не защитата на потребителите, а тази на конкурентите срещу нелоялните търговски практики, реализирани от някои стопански субекти, поради което тези разпоредби не попадат в приложното поле на директивата.
- 39 Въсъщност, както се подчертава в точка 36 от настоящото решение, Директива 2005/29 се различава със своя особено широк материален обхват, който обхваща всички търговски практики, които имат пряка връзка с рекламата с цел продажба, с продажбата или доставянето на стока на потребителите. Както следва от съображение 6 на тази директива, от приложното ѝ поле се изключват единствено националните законодателства за нелоялни търговски практики, които увреждат „само“ икономическите интереси на конкурентите, или които са свързани със сделките между търговци.
- 40 Както обаче посочва генералният адвокат в точки 65 и 66 от своето заключение, най-вероятно такъв не е случаят с националните разпоредби, разглеждани по главното производство, тъй като членове 1, 3 и 4 от UWG са насочени изрично към защитата на потребителите, а не само на конкурентите и на другите участници на пазара.

- 41 След това уточнение на следващо място трябва да се напомни, че Директива 2005/29 извършва пълно хармонизиране на общностно равнище на правилата относно нелоялните търговски практики на предприятията спрямо потребителите. Поради това, както предвижда изрично член 4 от нея, държавите членки не могат да приемат по-ограничителни мерки от определените от Директивата дори с цел да осигурят по-висока степен на защита на потребителите (Решение по дело VTB-VAB и Galatea, посочено по-горе, точка 52).
- 42 По-нататък, следва също да се отбележи, че член 5 от Директива 2005/29 предвижда забрана на нелоялните търговски практики и излага критериите, позволяващи да се определи такъв нелоялен характер.
- 43 Така съгласно параграф 2 от този член една търговска практика е нелоялна, ако противоречи на изискванията за дължимата професионална грижа и съществено изопачава или е възможно да изопачи съществено икономическото поведение на средния потребител по отношение на продукта.
- 44 От своя страна, член 5, параграф 4 от Директивата определя две ясни категории нелоялни търговски практики, а именно „заблуждаващите практики“ и „агресивните практики“, които отговарят на критериите, уточнени в членове 6 и 7, както и съответно в членове 8 и 9 от Директива 2005/29. По силата на тези разпоредби такива практики са забранени, ако — като се отчитат техните характеристики и фактически контекст — те подтикват или е възможно да подтикнат средния потребител да вземе решение за сделка, което в противен случай не би взел.
- 45 Накрая, Директива 2005/29 въвежда в приложение I изчерпателен списък от 31 търговски практики, които в съответствие с член 5, параграф 5 от нея се считат за нелоялни „при всякакви обстоятелства“. Следователно, както изрично уточнява съображение 17 от посочената директива, единствено тези търговски практики могат да се считат за нелоялни, без да стават обект на оценка на всеки конкретен случай съгласно разпоредбите на членове 5—9 от Директива 2005/29.

- 46 Ето защо поставеният от запитващата юрисдикция въпрос следва да се разглежда в светлината на съдържанието и общата структура на разпоредбите на Директива 2005/29, припомнени в точките по-горе.
- 47 В това отношение следва да се заключи, че като въвежда принципна забрана на практиките, които поставят участието на потребителите в игра или в конкурс в зависимост от закупуването на стоки или получаването на услуги, националната правна уредба като разглежданата в главното производство не отговаря на изискванията, поставени от Директива 2005/29.
- 48 Всъщност, от една страна, член 4, точка 6 от UWG забранява всяка търговска операция, обвързваща закупуването на стоки или получаването на услуги с участието на потребителите в игра с награди или в конкурс с награди, единствено с изключение на отнасящите се до игра или конкурс, неразривно свързани с разглежданата стока или услуга. С други думи този вид практики се забранява общо, без да е необходимо да се определя с оглед на фактическия контекст на всеки отделен случай дали съответната търговска операция е „нелоялна“ по своя характер в светлината на критериите, изложени в членове 5—9 от Директива 2005/29.
- 49 Безспорно е обаче, че такива практики, които свързват придобиването на стоки или получаването на услуги с участието на потребителите в игра или конкурс, не са предвидени в приложение I към посочената директива, което, както се припомня в точка 45 от настоящото решение, изброява изчерпателно единствените практики, които могат да бъдат забранени, без да стават обект на оценка във всеки конкретен случай.
- 50 От друга страна, правна уредба от типа на разглежданата в главното производство е в противоречие със съдържанието на член 4 от Директива 2005/29, който изрично забранява на държавите членки да запазват или да приемат по-ограничителни национални мерки, дори когато такива мерки са насочени към осигуряване на по-високо ниво на защита на потребителите.

- 51 При тези условия следва да се заключи, че Директива 2005/29 не допуска забрана на търговските оферти, които обвързват закупуването на стоки или получаването на услуги с участието на потребителите в игра или в конкурс, както е предвидено в националната правна уредба, разглеждана по главното производство.
- 52 Това заключение не може да са оспори от факта, че член 4, точка 6 от UWG предвижда изключение в полза на практики, които се отнасят до игра или конкурс, неразривно свързани с разглежданата стока или услуга.
- 53 Всъщност макар тези изключения да са в състояние да ограничат обхвата на забраната, предвидена в посочената разпоредба, не по-малко вярно е, че поради своето ограничено и предварително определено естество те не биха могли да заместят анализа — който непременно трябва да се извършва с оглед на фактическия контекст на всеки конкретен случай — на „нелоялния“ характер на дадена търговска практика, в светлината на прогласените в членове 5—9 от Директива 2005/29 критерии, когато, както в главното производство, става въпрос за практика, която не е посочена в приложение I към Директивата (вж. Решение по дело VTB-VAB и Galatea, посочено по-горе, точки 64 и 65).
- 54 С оглед на изложените по-горе съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че Директива 2005/29 трябва да се тълкува в смисъл, че тя не допуска национална правна уредба като разглежданата в главното производство, която предвижда принципна забрана, без да отчита конкретните обстоятелства на случая, на търговските практики, които поставят участието на потребителите в конкурс с награди или в игра с награди в зависимост от придобиването на стока или от получаването на услуга.

По съдебните разноски

- 55 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството

пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разходи. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2005 година относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар и за изменение на Директива 84/450/ЕИО на Съвета, Директиви 97/7/ЕО, 98/27/ЕО и 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, и Регламент (ЕО) № 2006/2004 на Европейския парламент и на Съвета („Директива за нелоялните търговски практики“) трябва да се тълкува в смисъл, че тя не допуска национална правна уредба като разглежданата в главното производство, която предвижда принципна забрана, без да отчита конкретните обстоятелства на случая, на търговските практики, които поставят участието на потребителите в конкурс с награди или в игра с награди в зависимост от придобиването на стока или от получаването на услуга.

Подписи